

Sygn. akt V KK 295/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Czartoryska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej
w sprawie **D.Z.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 maja 2021 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę i prokuratora na korzyść

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrot D. Z. opłaty od kasacji w kwocie 750 zł.**

UZASADNIENIE

D. Z. został skazany prawomocnymi i podlegającymi wykonaniu wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w J. z dnia 26 października 2016 r. sygn. akt III K (...), za czyn z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 60 § 4 i § 6 pkt 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych po 10 zł każda; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 31 maja 2016 r. do dnia 26 października 2016 r.; karę grzywny wykonano;

2. Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lutego 2019 r. sygn. akt III K (...) za czyny z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii, w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 60 § 4 i § 6 pkt 4 k.k. oraz art. 60 § 5 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 6 lat i karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 30 zł każda; na poczet kary grzywny zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 marca 2015 r. do dnia 8 sierpnia 2015 r., na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 sierpnia 2015 r. do dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem łącznym z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt III K (...):

- I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego D. Z. wyrokami opisanymi w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I zaliczył skazanemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 maja 2016 r. do dnia 26 października 2016 r. oraz od dnia 10 sierpnia 2015 r. do dnia 13 listopada 2015 r;

III. stwierdził, że pozostałe orzeczenia nie objęte wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

Apelacje od wyroku łącznego wnieśli obrońca skazanego oraz prokurator.

Obrońca D.Z. zaskarżył wyrok w zakresie punktu I, w części w jakiej Sąd nie zawiesił warunkowo wykonania kary łącznej i zarzucił:

1. „obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 89a § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na niewłaściwym przyjęciu przez Sąd, że art. 89a § 1 k.k. modyfikuje jedynie wysokość kary łącznej, którą można warunkowo zawiesić, zaś, zdaniem Sądu *meriti*, pozostałe przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary znajdują się w art. 89 § 1 k.k., co prowadzi do niedozwolonego dokonania wykładni rozszerzającej na niekorzyść skazanego (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r., V KK 232/14), podczas gdy w przypadku braku wyraźnego określenia w przedmiotowym przepisie pozostałych przesłanek pozwalających na zastosowanie danego środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, należy stosować ogólne dyrektywy wymiaru kary określone w art. 85a k.k., ewentualnie przesłanki wskazane w art. 60 § 5 k.k., a tym samym zasadnym było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w zaskarżonym wyroku łącznym (punkcie I wyroku) kary łącznej;

ewentualnie, w razie nieuwzględnienia zarzutu przedstawionego powyżej:

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 89§ 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., poprzez błędne połączenie przez Sąd kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania oraz wymierzenie względem skazanego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, z pominięciem zasady względności dla sprawcy określonej w art. 4 § 1 k.k., podczas gdy do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz.U. nr 206, poz. 1589) w judykaturze ugruntowane było stanowisko wykluczające możliwość wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji skazania wyłącznie na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania i bez warunkowego zawieszenia

wykonania (wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2015 r., II AKa (...)), zaś część z czynów, które podlegały łączeniu została popełniona przez skazanego przed dniem 8 czerwca 2010 r. (tj. czyny określone w punkcie I oraz III aktu oskarżenia, za które skazano D. Z. wyrokiem w sprawie o sygn. akt III K (...)).

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o zmianę wyroku łącznego poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej skazanemu kary łącznej orzeczonej w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w (...), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Prokurator zaskarżył wyrok łączny na korzyść skazanego D. Z. w części orzeczenia o karze i zarzucił:

„błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na niezasadnym przejęciu, iż do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 89a § 1 k.k. niezbędne jest, aby sprawca w czasie popełnienia żadnego ze zbiegających się przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności oraz że do prawidłowej resocjalizacji skazanego D. Z. niezbędne jest zastosowanie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co skutkowało wymierzeniem kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, podczas gdy wykładnia językowa i systemowa art. 89a k.k. prowadzi do wniosku, iż powyższy przepis ma charakter przepisu szczególnego wobec art. 89 k.k., przez co do jego zastosowania nie jest wymagana niekaralność skazanego w czasie popełnienia żadnego ze zbiegających się przestępstw, a prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego w zakresie pozytywnej prognozy kryminologicznej skazanego D.Z., a to zmiana postawy życiowej D.Z., uprzednia współpraca z organami ścigania, brak powrotu do przestępstwa i zerwanie ze środowiskiem przestępczym, przy uwzględnieniu okoliczności związanych z zastosowaniem nadzwyczajnych złagodzeń kary z art. 60 § 4 i § 6 k.k. przez Sady orzekające w sprawach o sygn. akt III K (...)/16 oraz III K (...)/18, przy czym Sąd Okręgowy w W. III Wydział Karny w sprawie o sygn. III K (...)/18 wymierzył karę łączną przy zastosowaniu art. 60 § 5 k.k., prowadzi do wniosku, iż zastosowanie kary łącznej 3 lat z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 6 lat spełni wobec D. Z. cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w pełni zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa”.

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu D.Z., na zasadzie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz 89a § 1 k.k., kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 6 lat.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego oraz prokurator.

Prokurator zaskarżając wyrok na korzyść skazanego zarzucił:

„rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 89 § 1 k.k. oraz art. 89a § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 5 k.k., polegające na wadliwym zastosowaniu wskazanych przepisów prawa materialnego, a sprowadzającym się do wyrażenia błędnego poglądu prawnego, iż norma prawna wyrażona w art. 89 § 1 k.k., po uwzględnieniu art. 89a § 1 k.k., jako jej modyfikatora, ma następującą treść: *w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym roku, a w wypadku, gdy choćby jedną z kar podlegających łączeniu jest kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczona na podstawie art. 60 § 5 k.k., może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej nieprzekraczającej wymiaru kary pozbawienia wolności, orzeczonej na podstawie tego przepisu, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa*, podczas gdy właściwe zastosowanie wskazanych przepisów prowadzi do wniosku, że do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej na podstawie art. 89a § 1 k.k. nie jest wymagane spełnienie

warunków zawartych w art. 89 §1 k.k., tj. aby sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności, ponieważ przepis art. 89a § 1 k.k. stanowi *lex specialis* wobec art. 89 § 1 k.k., z uwagi na to, że podstawą zawieszenia kary łącznej zgodnie z art. 89a § 1 k.k. jest art. 65 § 5 k.k., jak również mając na względzie brak odwołania w treści art. 89a § 1 k.k. do art. 69 k.k., co sprawia, iż nie ma podstaw do twierdzenia, jakoby przesłanki warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 89a § 1 k.k. były uzależnione od spełnienia przesłanek z art. 89 k.k., w tym warunku stanowiącego, że sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, a jest to wystarczające do osiągnięcia wobec skazanego celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa”.

Podnosząc taki zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego w swojej kasacji zarzucił:

1. „rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 89a § 1 k.k., mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na niewłaściwym przyjęciu przez sąd odwoławczy, że art. 89a § 1 k.k. modyfikuje jedynie wysokość kary łącznej, którą można warunkowo zawiesić, zaś, zdaniem sądu odwoławczego, pozostałe przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary znajdują się w art. 89 § 1 k.k., w tym przesłanka braku skazania sprawcy na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia każdego z łączonych przestępstw, co prowadzi do niedozwolonego dokonania wykładni rozszerzającej na niekorzyść skazanego, podczas gdy art. 89a § 1 k.k. stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 89 § 1 k.k.;

ewentualnie, w razie nieuwzględnienia tego zarzutu:

2. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 89 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez błędne połączenie przez sąd kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez

warunkowego zawieszenia ich wykonania oraz wymierzenie względem skazanego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, z pominięciem zasady względności dla sprawcy, określonej w art. 4 § 1 k.k., podczas gdy do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz.U. nr 206, poz. 1589) w judykaturze ugruntowane było stanowisko wykluczające możliwość wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji skazania wyłącznie na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania i bez warunkowego zawieszenia wykonania, zaś część z czynów, które podlegały łączeniu, została popełniona przez skazanego przed dniem 8 czerwca 2010 r.”.

Obrońca skazanego wniósł w kasacji o uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, wniósł o jej przyjęcie jako zasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje wniesione przez prokuratora oraz obrońcę skazanego są zasadne, gdyż zaskarżone orzeczenie zostało faktycznie wydane z rażącym i mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego, wskazanych w kasacji.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny rozpoznając zarzuty apelacyjne, uznał za konieczne wyjaśnienie kwestii prawnych, a to czy modyfikacja przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej na podstawie art. 89a § 1 k.k. dotyczy tylko rozmiaru kary pozbawienia wolności oraz czasu trwania okresu próby, czy też obejmuje pozostałe przesłanki warunkowego zawieszenia określone w art. 89 § 1 k.k., w szczególności warunek, by sprawca w czasie popełnienia każdego ze zbiegających się przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności. W efekcie tych rozważań Sąd ten wyraził pogląd prawny, że przepis art. 89 § 1 k.k. nie wyraża całej treści zawartej w nim normy, a dopiero po uwzględnieniu art. 89a § 1 k.k., treść normy wyrażonej w art. 89 § 1 k.k. jest pełna i jasna. To doprowadziło Sąd Apelacyjny w (...) do

stwierdzenia, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym roku, a w wypadku, gdy choćby jedną z kar podlegających łączeniu jest kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczonej na podstawie art. 60 § 5 k.k., może warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej nieprzekraczającej wymiaru kary pozbawienia wolności, orzeczonej na podstawie tego przepisu, jeżeli sprawca w czasie popełnienia każdego z tych przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Prezentowany wywód oraz stanowisko Sądu Apelacyjnego przekonuje, że nie do końca sprostął on podjętemu zadaniu interpretacyjnemu, gdyż w swoich rozważaniach poprzestał on na uproszczonej analizie brzmienia oraz nieprecyzyjnym zestawieniu, obu przepisów, tj. art. 89 § 1 k.k. i art. 89a § 1 k.k., co doprowadziło do dokonania wykładni rozszerzającej stosowania przepisów, a przede wszystkim naruszenia prawa materialnego - art. 89a § 1 k.k.

Przepis art. 89a k.k. został dodany do przepisów Kodeksu karnego w celu wypełnienia luki ustawodawczej nowelą z dnia 20 lutego 2015 r. i obowiązuje od 1 lipca 2015 r. (Dz.U. poz. 396). Dotychczas brak było przepisu pozwalającego na warunkowe zawieszenie orzeczenia o karze łącznej, w sytuacji pozostawania w realnym zbiegu przestępstwa, za które orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym rok z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (np. na podstawie art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 5 k.k.) oraz przestępstwa, za które orzeczono inną karę tego samego rodzaju albo inną podlegającą łączeniu. Przepis ten stanowi obecnie dopełnienie ustawowych rozwiązań przewidzianych m.in. w art. 89 k.k. w odniesieniu do zasad i sposobu wymiaru kary łącznej i przewiduje możliwość orzekania kary łącznej z warunkowym zawieszeniem wykonania obejmującej jedną albo kilka kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania na podstawie art. 60 § 5 k.k. w przypadku łączenia ich ze sobą nawzajem lub z innymi karami. Kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, orzekane na podstawie tego przepisu, wymagają

bowiem szczególnego potraktowania z uwagi na to, że mogą mieć znacznie wyższy wymiar – do 5 lat łącznie – niż kary łączne pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na podstawie art. 89 § 1 k.k. Przesłanki stosowania do kary łącznej orzekanej na podstawie art. 89 § 1 k.k. warunkowego zawieszenia wykonania nawiązują merytorycznie do art. 69 § 1 k.k., gdyż podobnie jak na zasadach ogólnych, warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej może być zastosowane tylko wówczas, gdy będzie to kara pozbawienia wolności wymierzona w wysokości nieprzekraczającej roku, a sprawca w czasie popełnienia każdego z przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary.

Przepis art. 89a k.k. nie tylko modyfikuje granice kary łącznej pozbawienia wolności, która może zostać wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ale także w sposób całościowy i autonomiczny określa przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Oparty jest on bowiem na założeniu, iż podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności jest przepis art. 60 § 5 k.k. Jakkolwiek wprost nie wskazuje się w nim, że zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności następuje w tym przypadku na podstawie art. 60 § 5 k.k., to jednak nie ma wątpliwości, że zawieszenie jest oparte na spełnieniu przesłanek określonych w tym przepisie, a nadto na spełnieniu warunku, by kara łączna pozbawienia wolności była równa co do rozmiaru karze pozbawienia wolności jednostkowej lub karze łącznej orzeczonej za zbiegające się przestępstwo z zastosowaniem art. 60 § 5 k.k. Przepis art. 60 § 5 k.k. określa natomiast samoistne przesłanki warunkowego zawieszenia kary wskazując, że w tym przypadku nie stosuje się art. 69 § 1 k.k. W takiej sytuacji, skoro art. 89a § 1 k.k. w swojej treści nie przewiduje przesłanki, zgodnie z którą warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności jest możliwe jedynie wówczas, gdy *w czasie popełnienia* każdego ze zbiegających się przestępstw sprawca nie był skazany na karę pozbawienia wolności, natomiast art. 60 § 5 k.k. wyłącza zastosowanie tej przesłanki, to nie ma podstaw do twierdzeń, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 89a § 1 k.k. jest uzależnione od spełnienia warunku

przewidzianego w art. 89 § 1 k.k., co pozwala oczywiście zachować korzyści dla sprawy, odpowiadającego uprzednio w warunkach art. 60 § 5 k.k. (por. P. Kardas [w:] Kodeks Karny. Część ogólna, tom I, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2016; P. Hofmański, L. Paprzycki, A. Sakowicz, Komentarz do art. 89a Kodeksu karnego, 2016, LEX nr 10366).

Podsumowując należy stwierdzić, że modyfikacja przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej na podstawie art. 89a § 1 k.k. w stosunku do przesłanek określonych w art. 89 § k.k., dotyczy nie tylko rozmiaru kary pozbawienia wolności oraz czasu trwania okresu próby, ale także warunku związanego z uprzednią karalnością sprawcy. Skoro więc przepis art. 89a § 1 k.k. autonomicznie i w sposób całościowy określa przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, to należy stwierdzić, iż stanowi *lex specialis* wobec art. 89 § 1 k.k.

Należy jednak pamiętać, że sąd może orzec karę łączną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie tylko wtedy, gdy zostaną spełnione przesłanki wyraźnie określone w przepisie art. 89a § 1 k.k., a więc gdy to kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 60 § 5 k.k. wyznaczy, przez zastosowanie zasady absorpcji, karę łączną, ale także gdy prawidłowo zastosowane dyrektywy wymiaru kary łącznej na to zezwolą. Należy bowiem pamiętać, że przepis art. 89a § 1 k.k. ma charakter fakultatywny, o czym przekonuje użyty w nim zwrot „może”. Każdorazowa więc decyzja o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności winna być wynikiem, w perspektywie ogólnych i szczególnych dyrektyw wymiaru kary, ustaleń, że rozmiar kary łącznej nie powinien być wyższy niż wymiar kary orzeczonej na podstawie art. 60 § 5 k.k. oraz, że kara łączna z warunkowym zawieszeniem wykonania, zgodnie z art. 85a k.k., zrealizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W przypadku ewentualnego stwierdzenia, iż brak jest możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 89a § 1 k.k. wobec D. Z., Sąd winien ocenić sprawę z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 § 1 k.k., który ma niewątpliwie

zastosowanie w postępowaniach o wydanie wyroku łącznego, a czego zaniechały oba orzekające w sprawie Sądy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 r., II KK 84/12).

Z uwagi na błędną wykładnię przepisów, doszło do rażącej obrazu prawa materialnego, mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy uchylił więc zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd odwoławczy, mając na uwadze powyższe uwagi, winien rozważyć wnikliwie zarzuty podniesione w apelacjach.

Zgodnie z treścią art. 527 § 4 k.p.k. nakazano zwrot skazanemu wniesionej przez niego opłaty od kasacji w kwocie 750 złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.